

POSTANOWIENIE

Dnia 20 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **M.J. i W.K.**

skazanych z art. 258 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 20 września 2017 r.,

wniosków obrońców skazanych o wstrzymanie wykonania prawomocnego
orzeczenia

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł
wniosków nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 czerwca 2015 r. Sąd Okręgowy w W. uznał oskarżonego M.J. za winnego popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k. i dwóch czynów z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to skazał go na karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 200 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych, a także orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej w kwocie 128.000 zł osiągniętej przez oskarżonego z popełnienia przypisanego mu w pkt LXXII czynu zaś oskarżonego W.K. za winnego popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k., trzech czynów z art. 61 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 27.04.2006 r. – Dz.U. Nr 120, poz. 826), czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z

dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to skazał go na karę łączną 5 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 250 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych oraz orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej w kwocie 16.000 zł osiągniętej przez oskarżonego z popełnienia przypisanego mu w pkt LXVIII czynu.

Wyrokiem z dnia 27 września 2016 r. Sąd Apelacyjny w (...) zmienił zaskarżony wyrok w odniesieniu do M.J. w zakresie pkt LXXXIII wyroku /zarzut LXXI/ przyjmując, że ilość wytworzonej i wprowadzonej do obrotu amfetaminy wyniosła nie mniej niż 140 kg. W pozostałej części zaskarżony wyrok, w stosunku do tego skazanego oraz w całości w odniesieniu do W.K., utrzymał w mocy.

Od powyższego wyroku kasacje wnieśli obrońcy skazanych M.J. i W.K. zarzucając rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia. I tak, obrońca skazanego M.J. zarzucił naruszenie art. 410 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 366 k.p.k., art. 167 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k. oraz art. 437 § 1 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k., a także rażącą niewspółmierność kary i przepadku, zaś obrońca skazanego W.K. naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. Jednocześnie obrońca skazanego M.J. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, a obrońca skazanego W.K. wniósł o uchylenie wyroku co do pkt XIV i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania. Nadto, obaj skarżący w treści swych kasacji zawarli również wnioski o wstrzymanie wykonania orzeczenia (k. 16 i 33v. akt SN).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wnioski obrońców skazanych nie zasługują na uwzględnienie.

Na wstępie należy zaznaczyć, że samo wniesienie kasacji, nie wzrusza prawomocności orzeczenia i nie wstrzymuje jego wykonania, gdyż zgodnie z art. 9 § 1 i 2 k.k.w., postępowanie wykonawcze wszczyna się bezzwłocznie po uprawomocnieniu orzeczenia. Stąd wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku – w oparciu o przepis art. 532 § 1 k.p.k. – może nastąpić tylko wtedy, gdy

przemawiają za tym okoliczności o charakterze wyjątkowym. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że jest to uzasadnione, gdy przemawia za tym ranga i wysoki stopień prawdopodobieństwa zasadności wskazanych we wniosku zarzutów i okoliczności (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 1996 r., V KKN 11/96 – S. Zabłocki, Przegląd orzecznictwa SN, Pal. 5-6/1996, s. 235; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 września 1997 r., II KKN 329/97, OSNPP 5/1998, poz. 12; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 1998 r., II KKN 461/97, OSNPP 9/1998, poz. 14). Z drugiej zaś strony, uwzględnienie wniosku złożonego w trybie art. 532 k.p.k. jest możliwe, gdy strona wykaże istnienie szczególnych okoliczności powodujących, że wykonanie, czy wykonywanie, w stosunku do skazanego orzeczonej kary, będzie rodzić dla niego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki. Możliwość skorzystania przez skazanego z instytucji unormowanej w art. 532 § 1 k.p.k. łączyć więc należy z okolicznościami związanymi z nietrafnością merytoryczną zaskarżonego, prawomocnego orzeczenia, nie zaś z okolicznościami związanymi ze stanem jego zdrowia, sytuacją rodzinną czy innymi społecznie uzasadnionymi względami (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 1997 r., V KKN 47/97, Wokanda 9/1997, s. 15).

Tymczasem obrońca skazanego M.J., oprócz zgłoszenia przedmiotowego wniosku w kasacji, owych wyjątkowych okoliczności nie ujawnił, nie przytaczając jakichkolwiek argumentów przemawiających za jego uwzględnieniem. Podnoszone w kasacji zarzuty wskazujące na naruszenie przepisów postępowania nie jawią się zaś jako oczywiście zasadne. Co więcej, prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację ocenił je jako chybione.

Podobnie subiektywne przekonanie obrońcy skazanego W.K. o oczywistej zasadności podniesionego przezeń zarzutu, a w konsekwencji „nietrafności merytorycznej” zapadłego w stosunku do W.K. orzeczenia, nie może być podstawą wstrzymania jego wykonania. Za argument przemawiający za uwzględnieniem wniosku tego skarżącego trudno także uznać wiek W.K., czy stan jego zdrowia będący skutkiem toczącego się przeciwko niemu postępowania karnego. Podnieść też należy, iż okoliczności odnoszące się do złego stanu zdrowia skazanego, albo jego pogorszenia, mogą okazać się przydatne w ewentualnym postępowaniu o

przerwę w wykonywaniu kary w trybie art. 153 k.k.w. Okoliczności te nie mogą jednak być przesłanką do zastosowania instytucji z art. 532 § 1 k.p.k.

Z powyższych względów, nie przesądzając ostatecznego wyniku postępowania kasacyjnego, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą w przedmiotowej sprawie wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k., dlatego orzekł jak na wstępie.